

Demeter József

EGYES SZÁM, ELSŐ SZEMÉLY

ELSŐKÉP

Felfordult a világ. Tótágast áll. Mindenki elkerül.
Mindenki utál. Még a feleséged is. Ő sem ad
Igazat neked... Ha az étel forró, mért forró. Ha
Hideg, mért hideg, mert! Csak ősz van, hull a hajad.
Télbe őszültél, te, girhes! A legnyálasabb, a
Leghidegrázósabb idő ez. Köhögsz. Krákogsz.
Folyik taknyod-nyálad, ha! Felöltözködsz,
Izzadsz. Leveted – fázol. Visszaveszed. Bűdös vagy,
Mindenre érzékeny. Fosol. Elcsöppen – acetonos
A vizeleted. Csurog. Bűzlik minden, de minden –
Körötted. MÁR AZ EGYES SZÁM ELSŐ SZEMÉLYT
MEG SEM ÉRDEMLED, TE – SZERENCSETLEN –
Rokkant nyug-nyögdiras, kibírhatatlan, idegbajos,
Zsémbes magyardellői SENKI. Ezért dolgoztál, mint
Egy állat, senkiházi firkász. Nem a kocsmákban
Mulattad az időt. Nem heherésztél – kufárokkal...
Nem harangoztattad a tököd, mint sokan mások.
Hajnali háromkor keltél. Éjfél után feküdtél.
Apaként – anya voltál... Szabadidődet a fiaiddal
Töltötted, mert! Benedek Elekkel vallod, hogy
A gyermek nem azt tanulja meg hamarabb, amire
Tanítják, hanem! Azt, amit lát. Te, kétlábú állat,
Tee, agyalágyult humanoid, digitális barom. Ezért
Zúg a füled. Ezért zakatol az agyad. Karinthynak
Sem különben. Ezért, ezért, ezért! Hát élet ez?
Hát nyugdíj ez? S még te kérded, hogy most mi
Zúg. Ilyen eszeveszetten. Félrevert harang a
Szíved. Egy személyben él – hány éned? FEKETE
A FŰ. FEKETE AZ ÉG. Agyó, régi, színes álmok!
Már az altató sem segít. Éjfél után is hiába

Szorítod a szemed. Hiába forgolódsz. Kelj fel, ne
 Büdösítsd a tíz évvel fiatalabb feleségedet, tee,
 Járomba szakadt, vén marha! Mintha csaknem a
 Göncölszekér jármában... Nappal ökör, éjjel
 Bika?! S mintha minta, már-már a négyzetzen...

MÁSODIKKÉP/P

Rituálé a konyhában. Hajnalok-hajnalán. Hajnal előtt,
 Ahol! Minden, de minden a régi. Megiszod a szokásos
 Félcsupor vizet, amilyen forrón csak tudod. Elő az Ady-
 Poharat! Itóka helyett – egy evőkanál almaecet. Csapott
 Kávéskanál méz. Félig tele, félig üres – kavarod-kavarod.
 Jobbról – balra. Balról – jobbra, és... Egyhuzam! Majd
 A zubogó csapvízbe – szinte borvizet... írtál – egy tasak
 Bodzát, és egy filteres fagyöngyöt teszel. Az első vesekő
 Ellen. A második – vérnyomás-csökkentő. A bolti (nem
 Vekni) kenyérnek levágod a sarkát. A kerek sarkát... Hogy
 Miért sarok? Szellemes vagy. A temető – nőttön-nő!
 Szemben a bedesztkázott szemű szülői házzal. A felszegben,
 Mely! Írott források szerint, 1344-től datálódik. Addig
 Rágódtál ezen, míg-míg te is olajra nem léptél. Először
 A „Nóvum Forum Siculorum”-utódvárosba. Onnan pedig az
 Anyahonba. Keserűédes szájjal, miért. Miért-miért...
 Szopod a kenyérhéjat, hisz! Fogad sincs már, tee,
 Szerencsétlen. Egy jószokásod van, nem cigarettázol.
 Fogadkozva fogadkozol, hogy többé soha – nem
 Hergeled a véred. Ez az utolsó. A hámisztráng még mindig
 Kötél. Fogod – a végén te vagy, tee, marha. Vagy ha úgy
 Tetszik, ökör. Kétlábú. Lótuszülésbe, mint a régi
 Szép időkbén, fiatalon, és! Gondolkodsz, tehát – hogy...
 Végig gondol/o/d az életed. Hol, mit rontottál el. Mikor. Ki
 Szeretett, ki – utált, és! Egyszer csak, hopplá-hopp! Meg-
 Szülöd ezt a versféleséget. Nem kettőből... Tetszik? Nem?
 Szereted? Nem szereted? Dédelgeted. Dédelgeted, biza.

Ó, TERMÉSZET, TE – EMBERI...

1

/A SZÚZ JEGYÉBEN/

Amikor elvette – már nem volt szűz, de! Szegény
Sem. A polgári esküvő egy héttel előzte meg az
Egyházit. A templomi ceremónia óta, minden
Éjjel azt álmodja, hogy megcsalja a felesége,
És hogy! Tettenérés után nagyon elveri
Az asszonyt. Ilyenkor lihegve, csuromvizesen
Ébred. Zsibbadt karjai olyan nehezek, mintha!
Egész éjjel a kaszát húzta volna. Egy ideje
Viszont azt álmodja, hogy égig érő, drótszárú
Szénát kaszál – a Pokol-dülő placcán. Harmat-
Fényben. Minden éjjel. Minden áldott éjjel.
Az egyre nagyobb és nagyobb Telihold alatt.
Hajnalonta? Lihegve ébred. Mintha mindig
Másnaposan. Zsibbadt karjai olyan nehezek,
Mintha! egész éjjel a feleségét verte volna.

2

/ VÉR FŰ/FÉNY/

Azóta – minden vasárnap hátrament. A kertbe.
Titokban, hogy senki se lássa, és ugyanazt a
Magyardellői székelkesergőt dudorászta. Kék
Szépszeme bepárásodott. Felhők gyülekeztek
Benne, pedig nagyon igyekezett uralkodni
Magán. A rendszerváltás után, az örökösödési
Perpatvarok végén, amikor első leánykájával és
Harmadik hitese urával hazatért, első útja most is
Oda vezetett. A mart alá. Módos asszonyként –
Ezúttal is titokban. A falu a – magyar kormány által
Felújít/tat/ott – templomban imádkozott. Az almás-
Kertben madarak csicseregtek. Méhek zümmögtek,

Dongók döngicséltek. Az ágyécsiklandó, zöld
Fűben, le is fotózta – hempergésnyi helyen –, most
Is pipacsok nyíltak. Nyílva-nyíltak. A felszáradt
Májusiáldás után. Szűrt árnyékban lengedeztek –
Kecsesen. Kielégülve. Mily sikkantópirosan!
ÉPP OTT, OTT! AZON A RÉGI HELYEN. Meredek
Martja szélén, az eget tükröző Marosnak. A romos
Haller-kastély mellett... Ahol a fény sütkérezett.

Relax I., 2019